

PREDIKAN PÅ KRISTI FÖRKLARINGS DAG DEN 8/8 1943

I MOTALA VERKSTAD.

TEXT MATT 17:1-8

PSALMER: 212:3, 140:1-3, 210:4, 118:1-3, 378:5.

Sv.Ps 50:3 läses.

När man i våra dagar griper sig an med andliga ting, så riktas lätt uppmärksamheten på vad människan skall göra: hur hon skall handla och verka som kristen, vad som fordras av henne, på vad sätt hon skall vinna andra osv. Ibland kan man komma i samspråk med en sådan kristen människa, som sjuder av verksamhet, men som mitt i allt sitt nit halvt om halvt tvivlar på, att Kristus är Världens Konung. När detta sker med dem, som är våra kristna ledare, som är starkare än vi, då är det ju inte underligt, att det sker även med oss. Kristus blir lätt blott en vän eller en förebild, en fläkt av värme och kärlek i en karg värld - men han har ingen makt som en Konung över himmel och jord. Han är icke Härskaren med spira, inför vilken konungarna och diktatorerna stå maktlösa.

Denna klenhet i vår tro beror delvis på tidsförk. och så utpräglad som denna klenhet i tron nu är, så utpräglad har den aldrig varit förr. Men i någon mån har det alltid i alla tider varit svårt att tro, att Kristus är Världens Herre. Det var inte lätt att tro det på apostlarnas tid heller.

Petrus bekände vid Cesarea Filippi: "Du är Messias, den levande Gudens son". Något oerhört. Gud, Skaparen, som höll hela jorden i sin hand, gav liv och anda åt allt, växterna och blommorna om våren, alla vildmarkens djur och deras magar(?), Herre över folkens liv, som ledde historiens väldiga strid - och som gentemot varje enskild människa har sitt fruktansvärda vapen, Döden, denne Gud har tagit gestalt i honom, som Petrus har framför sig: Du är det. Om Jesus från Nasaret ha alla profeterna vittnat, de ha sträckt sig mot framtiden, trängtat framåt genom seklerna och sett Någon stå där i fullbordans tid - nu är han kommen, född i Betlehem, vandrande på Galiléens vägar. Han, Kristus är det, som "Gud har bestämt till att vara domare över både levande och döda."

Detta - Petri bekännelse - berättas i Matt 16. "Från den tiden begynte Jesus förklara för sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem, lida mycket, bli dödad, men - uppstå igen". Här satte sig lärjungarna till motvärn. Skulle den, som var Guds Son, hanteras skändligt av fåkunniga människor? Lärjungarna ovilja och oförmåga att förstå detta stod kvar hela tiden - de blev skräckslagna vid Golgata och de trodde i början icke på påskbudskapet om uppståndelsen. Ty det är svårt för människor att tro, att den som är svag och korsfäst och föraktad, är Herre över dem, som korsfästa honom och förakta honom. Det är bara ibland; vid vissa tillfällen, som det går - när man tycker sig se Kristi härlighet.

Petri bekännelse står som sagt i Matt. 16 och därefter kommer Jesu undervisning om att han skall lida och dö jämte berättelsen om hur denna undervisning möttes av motstånd i apostlakretsen (fortfarande Matt 16). Omedelbart efter (i Matt 17, med början på första versen) kommer vår text: Kristi förklaring. Några lärjungar se Kristus i Guds närhet omstrålad av strålgansen från Gud. Han är Guds son. Han står över alla på jorden. En stund varar detta. Sedan är det vardag igen. Jesus och lärjungarna gå ner från berget, ner i dalen för att bota en sjuk, uppta kampen igen på jorden i stridens och mödans gråa rike.

Hur är det med oss? Vi står ju i detta gråa rike, där det goda får kämpa och där hänsynslöshet och egoism trampar på, trampar på. Kristus har kommit hit till jorden och hans kyrka finns ibland oss - men har då Kristus ingen makt?

Vi kan vara alldeles lugna för att Kristus har all makt i himmel och på jord. Han blir korsfäst, men han har makten. Historien om människolivet är inget gyckelspel, utan det finns ett evigt, osynligt rike efter döden, och där får alla möta Kristus såsom en "Konung på sin tron". Det är en ynkligt kort tid, som Stalin och Mussolini och Hitler regerar, men Kristus är en evig Konung; det står stillhet och frid kring honom i varje släkte, inte något stort buller, men outplånlig är Han, omöjlig att besegra och utestänga. Hans heliga och starka Ord kan befria ur skuldens och syndens tryck och ge ljus i själens mörker - och i döden sviker alla utom Han. Han håller i dödens stund. Ju längre vi lever, dess mera anar vi ju, att detta korta liv bara är en början och att döden är den stora porten till Livet, ingången till den värld, där Kristus regerar och där denna världens store och mäktige få den frågan riktad mot sig: "Har du älskat någon på jorden? Har du tjänat någon? Ty Konungen Kristus är Tjänare och hans händer är genomstungna.

Detta är säkert: Kristus är den ende, som verkligen har makt, när det kommer till slutet, när "himmel och jord förgås".

Men det är svårt för oss att tro det i vardagslivets små händelser. Vi räknar lätt bara med jordisk makt: jordisk härskaremakts och försvarsakt, inflytelsetrika människor här i vår socken, de rikas makt osv. Vår blick riktas så helt på bestyren i detta jordiska liv, att vi rätt som det är har tappat bort vår tro och märker, att vi inte egentligen räknar med Kristus såsom en verklighet, bara något "vackert". När vi då skall försöka få Kristus med, så blir det lätt så, som vi sade i början: Kristus verkar på det viset, att han påverkar dem, som vill tillhöra honom, sätter dem i rörelse, så att de uträttar något. Och detta är sant. Det får aldrig tagas bort av oss. Men om vi bara tro detta, så tro vi ju inte, att Kristus är Herre över alla, antingen de är kristna eller ej - vi tror inte, att Han är Herre över hela jorden, över döden och himmelen, och vi får då heller ingen vila, ingen trygghet i vår tro.

Bibeln har mycket att säga oss. Ibland driver den på oss att verka bland människorna. Ibland driver den oss inåt och pejar vårt eget hjärtas fördolda värld. Och för oss gudstjänstbeökare är det ju så, att varje söndag har sin text, sitt budskap, som vill tala till oss och lära oss en bestämd sak för varje gång. Denna dag, Kristi förklarings dag, har detta budskap: Kristus är

det Verkliga Livet, Guds andliga verklighet på jorden och han är Herre över alla - diktatorerna är stoft och löjlighet inför honom - han regerar i evighet och döden för oss blott närmare honom.

När nu apostlarna hade svårt att tro detta, när de sågo Kristi svaghet, hans korsfästelse, så är det ju inte underligt, att vi har svårt att tro detta, när vi ser Kristi svaghet, ser hur föraktad han är av människorna. Men ibland står det så klart för oss, att Kristus är den Store Konungen, ibland får vi, liksom de 3 lärjungarna i texten, förklaringsstunder.

Nästan varje kristen människa har sådana tider i sitt liv, då det gick lätt att vara kristen - det var en glädje då. Man gick gärna efter Guds vilja på vägarna i världen. - Det är möjligt, att det sitter någon här nu idag, som det är så för. - Men för de flesta, som samlats hit, är det väl i stället så, att de minns en sådan tid i sitt liv, för ett par år sen - eller långt borta. Människan, som haft en förklaringsstund, hon ser tillbaka på den och längtar bakåt. Nuet är grått. Det får löpa, som det kan. Minnet lever på något förflutet. Man vill stanna på förklaringsberget, liksom Petrus, som ville bygga hyddor däruppe.

Men kom i håg: icke ens apostlarna fick stanna. Förklaringen berättas det om en gång, sen följer kamp och strid i gråheten. Det var något, de skulle lära sig genom förklaringen; stämman från ovan ropade: "Denne - Kristus - är min käre Son, i vilken jag har behag; hören honom." Hören honom sedan under lidandet och arbetet, lyssna till hans ord, även när du icke längre ser hans härlighet utan tycker, att allt är fattigt!

Din glada kristna tid, din förklaringsstund, den hade den uppgiften att inpräglade Kristi härlighet i ditt minne, och om det nu är armt och magert i din själ, så har du ju det bara som apostlarna under vandringen mot Golgata. Stämman från förklaringsberget säger ändå alltid detsamma: "Hören honom!" Gå till hans ord mitt i den torftigaste vardagskväll, hör vad han säger, ty han ensam har liv att ge, han är ju Herren över alla, fast han är svept i ringhetens mantel. Och ordet från hans mun är ju inte långt borta - det finns där i Skriften, som vi alla äga. - "Hören honom!"

Lyssnar vi då till Kristi ord, så märker vi snart, att det bara är 2 ting han säger, jämt och ständigt: 1/ Tro på Guds förlåtelse - En börda lyftes av. 2/ Älska din medmänniska - En kraft blir fri.

Frukta icke det onda du gjort! I Kristi kärlek har du visshet om att ingenting kan hindra dig från att bli ett Guds barn, icke den mörkaste synd, som du gjort. Se lugnt framåt! Det är det ena, han säger. Hör nu honom!

Bry dig lite om den människa, som går vid din sida i världen! Fråga efter andras välfärd och var villig att avstå eller ge något för att gagna en annan människa! Älska din nästa, var god mot henne! Det är det andra, han säger. Hör nu honom! Amen